

Joan Bustos

HAC

Il·lustracions de Luis Bustos

Hem vingut a clavar-te una pallissa...

Lloc: pati de l'escola.

Dia i hora: tres dies després del Gran Dia, a les 10.23 h.

–Hem vingut a clavar-te una pallissa, Tam-tam –deixa anar en Riqui amb posat seriós.

En Riqui, un nen més aviat baixet, és el dolent oficial de la classe de sisè, que és tant com dir de tota l'escola.

El seu anunci solemne, amb aquella veu de criatureta, faria riure si no fos perquè, com de costum, l'escorten en Pim i en Pam.

No es diuen així, aquests bessons, esclar, però la seva mania d'estovar la gent, sempre per indicació d'en Riqui, explica aquests malnoms tan poc originals.

El Tamtam és l'ase dels cops de la classe. No pas l'únic, però. I aquest tampoc no és el seu nom.

Fa de mal dir per què un bon dia algú va bescanviar Toni, Toni Tharrats, amb hac intercalada, per Tamtam.

Aneu a saber què vol dir aquesta paraula.

Per cert, que quedi clar que en Toni és l'heroi d'aquesta història.

No tan sols n'és el protagonista, sinó també, com veureu més endavant, alguna cosa més.

—Una pallissa... —repeteix en Toni a poc a poc, com si no conegués aquesta paraula.

No sembla gens amoïnat. No és, que se sàpi-ga, perquè en Riqui i sobretot els seus esbirros no li facin por.

Però abans que el Tam..., que en Toni acabi la frase, l'aire d'aquest racó de pati, amagat de les mestres, s'enverina amb una pudor espantosa.

És per culpa d'un pet.

No ha sigut en Toni, ni tampoc el trio de

pinxos, sinó l'Armand, l'amic de l'ànima, perdó, l'únic amic d'en Toni.

L'Armand sap a la perfecció com acaben les visites d'en Riqui i els seus sequaços, i té tan poca resistència al dolor que només de veure'ls arribar..., ja us podeu imaginar què li agafa.

En Toni arrufa el nas i tot seguit tranquil·litza el seu amic amb una mirada.

–T'has cagat, oi? –aconsegueix pronunciar en Riqui per fi, mig marejat, mentre amb prou feines conté els bessons, que estan furiosos i volen començar a repartir mastegots.

–Encara no, però... –murmura l'Armand amb una veu imperceptible.

–I qui m'hauria de clavar una pallissa? –demana sincerament encuriós en Toni, mentre s'aixeca de terra i s'espolsa els pantalons-. I a l'Armand també, potser?

Aleshores passa una cosa inusual, gairebé màgica.

Per primer cop en la història de la classe de sisè, és en Riqui qui fa cara d'espantat.

Alguna cosa no rutlla.

El Tamtam..., o com es digui, ha canviat. És... com ho podríem dir?

Diferent, vet aquí.

Les ulleres! Deu ser això!

Quantes vegades ha començat la batussa amb les ulleres d'en Toni per terra!

Però avui, ves per on, no les duu. Com és això?

O potser és una altra cosa.

Ja està! El Tamtam ha fet l'estirada i per això es fa el milhomes...

El cas és que en Pim i en Pam, tot i no ser gaire espavilats, saben que la història està a punt de canviar, i que no els agradarà com acabarà per a ells.

És una conseqüència del Gran Dia. No pas la primera. Ni tampoc l'última.

—Que potser em pegaràs tu? —aventura en Toni, assenyalant en Riqui.

—Jo? No, i ara. Ells..., ells... —és la resposta immediata i angoixada de l'altre, assenyalant la seva guàrdia personal i espolsant-se tota la responsabilitat.

—Ah, vosaltres dos. I per què? —fa en Toni mentre s'hi acosta perillosament.

Perillosament, s'entén, per al trio d'abusadors.

De motius, a en Riqui, no n'hi falten, normalment, per fer estomacar el nostre protagonista.

Com ja s'ha dit, ho deixa sempre en mans d'en Pim i en Pam.

Amb tots vostès: en Pim i en Pam!

Artistes de la bufetada, virtuosos de la traveta, campions de la riota cruel!

Si hagués anat sempre sol, segurament en Riqui se n'hauria estat, d'escalfar els altres.

Però per raons incomprensibles, des de P3 el petit fatxenda s'ha fet acompanyar pels bessons, que han repartit estopa per ell.

I de quina manera!

Raons per escalfar el Tamtam:

Una. Perquè tothom recordi que en Riqui mana al pati i a la classe.

Dues. Perquè quan en Riqui s'avorreix, qui millor que el Tamtam per fer-li la guitza?

Tres. El Tamtam és lleig, saberut, s'entrebanca quan corre i de vegades quan parla, i mola molt riure-se'n.

Quatre. Els dijous toca allisada, i avui és dijous.

Cinc. El Tamtam és tan pringat que només

té un amic, el Cacones (ja sabeu que ens referim a l'Armand).

Sis. Fan molta ràbia, tots dos, perquè treuen bones notes.

La setena s'ha d'esborrar de la llista. El Tamtam, cosa curiosa, ja no duu ulleres de cul de got.

Per no avorrir-vos, anirem a la raó més important, la que ha fet vessar el got.

El Tamtam s'ha atrevit per primer cop a parlar directament amb la Paula, la nena més guai de sisè!

Parlar, parlar..., ja ens entenem. Anar més enllà de dir «hola» o «em deixes una goma, que me l'he descuidada a casa, sisplau?».

Però això no és tot: la Paula li ha dedicat un somriure que ha deixat veure una ortodòncia una mica lletja.

Hauríeu d'haver vist com molava! I no ens referim als ferros! I com li brillaven els ulls..., a en Toni!

El pitjor de tot és que ha anomenat Teté a en Toni.

Teté.

Dues tes. Te de Toni. I te de Tharrats.

Teté.

Fàcil d'entendre. Sona a afectuós, i en Riqui no ho pot permetre.

Aquest pringat ha de pagar per tot això!

Però rectificuem.

En Riqui està començant a canviar d'opinió.

–Ehem, d'allò, tu... –No sap com posar-se ni què dir.– Marxem? –pregunta als seus guardaespalles.

–Bé, som-hi, que és tard i vol ploure... –deixa anar en Toni, que de tant en tant repeteix els refranys i les frases fetes que sent dir a l'àvia.– Per cert, una coseta... No em dic Tamtam, jo –afegeix–. Toni. Em dic To-ni. T-O-N-I. Repetiu-ho, és fàcil. Fins i tot per a vosaltres. Segur que us en sortiu –intenta allisonar-los abans de començar el que sigui.

La batussa no és gaire lluïda, ja hi podeu pujar de peus.

En Toni en té prou de fer xocar els caps dels bessons, tan enormes com buits, i aquest parell de ganàpies cauen per terra d'immediat.

En Pim i en Pam, estabornits, no poden sentir un refilet agut, com el vapor que s'escapa d'una cafetera d'aquelles metàl·liques, de les que s'escal-fen als fogons.

Ha estat un pet.
I ha sigut en Riqui.
Ja sabem que el soroll s'emporta la pudor.
Però, per la forma en què fug el dolentot, es diria que porta una càrrega, molesta i olorosa, més avall de l'esquena.
A la resta de nens els fa molta, molta gràcia veure en Riqui sol i tot cagat.
No és pas el mateix ser un cagat que anar..., en fi, deixem-ho aquí.